

Debreceni Ítéltábla
Pf.IV.20.024/2024/5.

A Debreceni Ítéltábla a dr. Tóth Balázs ügyvéd (FÉL CÍME) által képviselt FELPERES NEVE (FELPERES CÍME) felperesnek -, a Kékesi Ügyvédi Iroda (FÉL CÍME, ügyintéző: dr. Kékesi Melinda ügyvéd) által képviselt I. RENDŰ ALPERES NEVE (CÍME) I. rendű, a dr. Maczkó Tibor ügyvéd (FÉL CÍME) által képviselt II. RENDŰ ALPERES NEVE, a dr. Szabó Kristóf István ügyvezető által képviselt III. RENDŰ ALPERES NEVE (III. RENDŰ ALPERES CÍME, Cg..., adószám: ...) III. rendű és az Imre Ügyvédi Iroda (FÉL CÍME, ügyintéző: dr. Imre András ügyvéd) által képviselt IV. RENDŰ ALPERES NEVE (CÍME, Cg..., adószám: ...) IV. rendű alperes ellen házastársi és élettársi közös vagyon megosztása iránt indított perében a Nyíregyházi Törvényszék 2023. november 22-én meghozott 8.P.20.955/2021/110. számú közbenső ítélete ellen az I. rendű alperes részéről 112. sorszámon előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

k ö z b e n s ő í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság közbenső ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit azzal a pontosítással hagyja helyben, hogy a felperes és az I. rendű alperes között 2005. december 1-je és 2019. április 24-e között fennállt életközösségen belül 2008. május 23-a az élettársi kapcsolat utolsó, míg 2013. október 10-e az utóbbi élettársi kapcsolat kezdő időpontja.

Kötelezi az ítéltábla az I. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 63 500 (Hatvanháromezer-ötszáz) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi az I. rendű alperest, hogy fizessen meg az állam javára – az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára a közbenső ítélet meghozatalának dátumát követő 60. napig 48 000 (Negyvennyolcezer) forint meg nem fizetett fellebbezési illetéket. Az illeték megfizetése során a Debreceni Ítéltábla megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát közleményként fel kell tüntetni.

Ez ellen a közbenső ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] A felperes és az I. rendű alperes 2005. október 11-én ismerkedett meg egymással. 2005 decemberétől élettársi kapcsolatot létesítettek a felperes különvagyonát képező, CÍM1 alatt található ingatlanban (a továbbiakban: CS. utcai ingatlan). Ebben az időszakban a felperes életvitelszerűen mezőgazdasági vállalkozási és egyéb üzleti tevékenységet folytatott, az I. rendű alperes pedig ruházati kereskedelemmel foglalkozott –

előbb alkalmazottként, majd a NY-i Nyír-MÁRKANEVE márkájú ruhákat árusító márkakereskedés vezetőjeként. A mindennapi életvitellel fölmerülő költségeiket megosztották egymás között. Közös programokat szerveztek, együtt nyaraltak, családi eseményeken, illetőleg üzleti és kikapcsolódási célból bevásárló utakon vettek részt. Az I. rendű alperes elfogadta a felperes ajándékait. 2008. május 24-én házasságot kötöttek. Házasságukban 2010. november 10-én ZS. utónevű gyermekük született.

[2] Házasságukat – egyező akaratnyilvánításuk alapján – a Nyíregyházi Járásbíróság a 2013. október 9-én jogerőre emelkedett, 30.P.21.981/2013/3. számú ítéletével bontotta fel.

[3] Az ítélet indokolása szerint a felperes és az I. rendű alperes életközössége 2008. szeptember 10-én szűnt meg úgy, hogy jelen per I. rendű alperese elköltözött a CS. utcai háztartási közös lakásukból a CÍM2 alatt található különvagyoni ingatlanába (a továbbiakban: A. utcai lakás).

[4] A felperes és az I. rendű alperes a dr. V.M. ügyvéd által 2013. június 27-én készített megállapodásban rögzítették, hogy az együttélést a jelen per I. rendű alperesének az A. utcai lakásán kezdték meg. A házassági életközösség közöttük 2008. szeptember 10-én megszűnt, amikor jelen per felperese visszaköltözött a budapesti lakásába. Ezt követően rövid időszakokra a kapcsolatot helyreállították, de közöttük a tényleges házassági életközösség végleges jelleggel 2008. szeptember 10-én megszűnt.

[5]

Rögzítették, hogy a házassági életközösségük fennállása alatt közösen sem ingó, sem ingatlan vagyont nem szereztek. Rögzítették továbbá, hogy a tulajdonukat képező ingóságok a különvagyonukat képezik, azokat kezdettől fogva kizárólagosan használják, így az ingó vagyonuk megosztásával kapcsolatban egymással szembeni követelésük nincs.

[6] Jelen per felperese elismerte, hogy a házassági életközösségük fennállása alatti utolsó közös lakóhelyükül szolgáló A. utcai lakás a házastársa különvagyonát képezi. E lakást önként, a visszatérés szándéka nélkül hagyta el, erre figyelemmel lakáshasználati jog ellenértékére nem tart igényt.

[7] E lakást házastársa az életközösségük megszűnése után értékesítette, új lakást vásárolt, ami szintén a különvagyona.

[8] A felperes „kinyilatkozta”, hogy a KFT.NEVE (a továbbiakban: KFT.) üzletrészét házastársa a házasságkötésüket megelőzően 2006. március 1-jén vásárolta meg a különvagyonából, azóta a társaság által folytatott gazdasági tevékenység kizárólag a házastársa különvagyonát képező vállalkozási tevékenység, így minden, az ehhez kapcsolódó jog és kötelezettség a házastársa különvagyonát képezi.

[9] „Kinyilatkozták”, hogy a házassági vagyonközösséggel kapcsolatban egymással szembeni követelésük nincs.

[10] A Nyíregyházi Járásbíróságnak a 2013. október 9-én jogerőre emelkedett, 30.P.21.981/2013/3. számú végzésével jóváhagyott egyezsége szerint a felperes és I. rendű alperes a házassági életközösségük fennállása alatt közösen sem ingó, sem ingatlanvagyonot nem szerzett.

[11] Megállapodtak abban, hogy a birtokolt és a tulajdonukat képező ingóságok a különvagyonukat képezik, azokat kezdettől fogva kizárólagosan használják, így az ingó vagyonuk megosztásával kapcsolatosan egymással szembeni követelésük nincs.

[12] A felperes és I. rendű alperes közötti életközösség házasságuk 2013. október 9-i felbontása ellenére nem szűnt meg, közöttük az érzelmi és a gazdasági közösség változatlanul fennmaradt. Továbbra is a CS. utcai ingatlanban éltek. 2014. november 30-án megszületett a B. utónevű második gyermekük is, akit közösen neveltek és gondoztak. Jövedelmeiket és megtakarításaikat az I. rendű alperes BANK1-nél és az BANK2-nél vezetett bankszámláin kezelték.

[13] A felperes és az I. rendű alperes azért indítottak pert a házasságuk felbontása iránt, mert a felperes ellen vagyonosodási vizsgálat eredményeként .../2009., illetőleg .../2008. szám alatt végrehajtási eljárások voltak folyamatban, és a felperes vagyonát így próbálták meg elvonni a végrehajtás alól.

[14] Az I. rendű alperes 2019. április 24-én szexuális kapcsolatot létesített egy másik férfival; a felperes erről szemtanúként szerzett tudomást. A felperes 2019 júniusában végleg elköltözött az utolsó közös lakásukból; azóta B.-en él.

[15] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság állapítsa meg: az ingatlan-nyilvántartásban feltüntetettektől eltérően, a vagyonmérleg 18. számú tétele (a Z. .../16 hrsz. alatt felvett ingatlan) házastársi közös vagyon megosztása jogcímén az I. rendű alperessel egymás között egyenlő arányú közös tulajdonukat képezi. Kérte, hogy a bíróság az I. rendű alperessel fennálló házastársi vagyontársaságát ossza meg akként, hogy a vagyonmérleg 18. számú tételét az általa megfizetni vállalt 1 250 000 forint megváltási árért adja az ő kizárólagos tulajdonába.

[16] Kérte, hogy a bíróság állapítsa meg: az ingatlan-nyilvántartásban feltüntetettektől eltérően, a vagyonmérlegben 19-27. szám alatt felvett ingatlanok és ingatlan tulajdoni illetőségek (a NY. .../4 hrsz., a Z. .../3 hrsz., a Z. ... hrsz., a Z. .../11 hrsz., a Z. .../4 hrsz., a NY. .../A/16 hrsz., a R. .../10 hrsz. alatti ingatlan 2342/2866 tulajdoni illetősége, a R. .../9 hrsz. ingatlan 1/2 tulajdoni illetősége és a NY. .../3 hrsz. alatti ingatlan) élettársi vagyontársaság jogcímén az I. rendű alperessel egymás között egyenlő arányú közös tulajdonukat képezi. Kérte, a bíróság az I. rendű alperessel fennálló élettársi vagyontársaságukat ossza meg akként, hogy a vagyonmérlegben a 19., a 24. és a 27. szám alatt feltüntetett ingatlanokat (a NY. .../4 hrsz., a NY. .../A/16 hrsz. és a NY. .../3 hrsz.) élettársi vagyontársaság megosztása jogcímén adja az I. rendű alperes kizárólagos tulajdonába. A vagyonmérlegben a 20., a 21., a 22., a 23., a 25. és a 26. szám alatt feltüntetett ingatlanokat (a Z. .../3 hrsz., a Z. ... hrsz., a Z. .../11 hrsz., a Z. .../4 hrsz., a R. .../10 hrsz. alatti ingatlan 2342/2866 tulajdoni illetősége és a R. .../9 hrsz. ingatlan 1/2 tulajdoni illetősége) élettársi vagyontársaság megosztása jogcímén adja az ő kizárólagos tulajdonába, és az élettársi vagyontársaság megosztása jogcímén kötelezze az I. rendű alperest 186 989 815 forint és annak 2019. április 24-től a kifizetés napjáig járó késedelmi kamata megfizetésére.

[17] Kérte, hogy a bíróság állapítsa meg: az ingatlan-nyilvántartásban feltüntetettektől eltérően a vagyonmérlegben 1-16. szám alatt megjelölt ingatlanok (a Z. .../1 hrsz., a Z. .../4 hrsz., a Z. .../10 hrsz., a Z. .../1 hrsz., a Z. .../5 hrsz., a Z. .../2 hrsz., a Z. .../1 hrsz. 5089/8602 tulajdoni illetősége, a Z. .../5 hrsz., a NY. .../A/17 hrsz., a NY. .../A/18 hrsz., a

Z. .../4 hrsz., a Z. .../11 hrsz., a T. .../1 hrsz., a Z. .../5 hrsz., a Z. .../6 hrsz., a Z. .../21 hrsz.) közül a Z. .../1 hrsz., a Z. .../4 hrsz., a Z. .../10 hrsz., a Z. .../1 hrsz., a Z. .../5 hrsz., a Z. .../1 hrsz. 5089/8602 tulajdoni illetősége, a Z. .../5 hrsz., a NY. .../A/17 hrsz., a NY. .../A/18 hrsz., a Z. .../4 hrsz., a Z. .../1 hrsz., a Z. .../5 hrsz., a Z. .../6 hrsz. és a Z. .../21 hrsz. alatti ingatlan a házastársi különvagyonát, míg a Z. .../2 hrsz. és a T. .../1 hrsz. alatt ingatlan pedig élettársi különvagyonát képezi.

[18] Kérte, hogy az 1-16. szám alatti ingatlanokat házastársi különvagyon jogcímén, míg a Z. .../2 hrsz. és a T. .../1 hrsz. alatt ingatlanokat élettársi különvagyon jogcímén adja a kizárólagos tulajdonába.

[19] A II-IV. rendű alpereseket – a javukra bejegyzett teher változatlanul hagyása mellett – az ingatlan-nyilvántartásban történő átvezetés tülésére kérte kötelezni.

[20] Kérte még, hogy a házastársi és az élettársi vagyonszösség megosztása során a bíróság a vagyonsmérlegben 1-7. szám alatt feltüntetett ingóságokat, illetve üzletrészt adja az I. rendű alperes kizárólagos tulajdonába, és kötelezze az I. rendű alperest 50 000 000 forint megváltási ár és annak 2019. április 24-től a kifizetés napjáig járó késedelmi kamata megfizetésére.

[21] Az I. rendű alperes az ügyvédi munkadíjból álló perköltség megfizetésére is kérte kötelezni, amelynek az összegét „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (a továbbiakban: Ükr.) 3. §-a (2) bekezdésének c) pontja alapján kérte meghatározni azzal, hogy az őt képviselő ügyvéd általános forgalmi adó fizetésére köteles.

[22] Állítása szerint 2005. október 11-én ismerkedett meg az I. rendű alperessel, akivel élettársi kapcsolatot létesítettek. Az I. rendű alperes hozzáköltözött a CS. utcai saját különvagyonát képező ingatlanba.

[23] Több mint két évi élettársi együttélést követően, 2008. május 24-én kötöttek házasságot. Életközösségük folyamatos volt.

[24] Házasságukat a Nyíregyházi Járásbíróság 2013. október 9-én bontotta fel. A házasság felbontása iránti perükben hozott ítéletben rögzített tényállítás nem felel meg a valóságnak, ugyanis nem költözött el a házastársi közös lakásukból, abban végig együtt élt az I. rendű alperessel. Válásuk és az elköltözés állítása formális volt, továbbra is közös háztartásban, élettársakként éltek.

[25] Az I. rendű alperes a házassági és az élettársi életközösség ideje alatt a közös gazdálkodásban nem vett részt. Felsőfokú tanulmányokat folytatott, továbbá a gyermekek nevelésével kapcsolatos teendőket és a háztartás vezetését látta el. Bár az I. rendű alperes rendelkezik östermelői igazolvánnyal, azonban a gazdálkodással kapcsolatos feladatokat helyette ténylegesen ő látta el.

[26] Az I. rendű alperessel mindvégig teljes értékű családi életet éltek. A külvilág, de még a közeli hozzátartozók sem tudtak a válásukról. Együtt nyaraltak, vásároltak, közös családi programokon vettek részt, közösen látták el a gyermekek szülői felügyeletét. Életközösségük véglegesen 2019. április 24-én szűnt meg, amikor nyilvánvalóvá vált, hogy az I. rendű alperes addig titkolt viszonyt folytat.

[27] Az életközösségük ideje alatt szerzett vagyontárgyaikat a megállapodásuk szerint az I. rendű alperes nevére jegyeztették be az ingatlan-nyilvántartásba, illetve a cégnyilvántartásba. Ennek a megállapodásnak az volt oka, hogy az adóhatóság nála az I. rendű alperessel való megismerkedése előtt eljárást folytatott, amelynek eredményeként nála adóhiányt állapítottak meg, és annak behajtása érdekében ellene végrehajtási eljárást indítottak. A végrehajtási eljárás miatt a különvagyonát képező vagyontárgyakra az ingatlan-

nyilvántartásba végrehajtási jogot jegyeztek be. A végrehajtási eljárás során az I. rendű alperessel kötött megállapodásuk alapján a vagyontárgyak nagy részét az I. rendű alperes visszavásárolta. A végrehajtási eljárásra figyelemmel mindketten jobbnak látták, ha az ő nevére nem kerül semmilyen vagyontárgy.

[28] Az életközösségük tényleges és végleges megszűnését követően egymással nem számoltak el, a közösen szerzett vagyonuk megosztásáról nem rendelkeztek. Valamennyi, a házastársi és élettársi közös vagyonukhoz tartozó vagyonelemmel az I. rendű alperes rendelkezik.

[29] Az I. rendű alperes a kereset elutasítását kérte.

[30] Érdemi ellenkérelmében arra hivatkozott, hogy a házasságuk fennállása alatt közös vagyont nem szereztek. Életközösségben igen, de élettársi kapcsolatban nem éltek egymással.

[31] Állítása szerint megismerkedésük időpontját helyesen jelölte meg a felperes, azonban csak 2007 novemberében, a lánykérést követően létesítettek szorosabb kapcsolatot, ekkor költözött a felpereshez a CS. utcai ingatlanba, így ettől az időponttól számítandó az életközösségük. Előadta, hogy ekkor még nem volt tisztában a felperes anyagi helyzetével.

[32] Az életközösségük véglegesen 2019 augusztusának végén szűnt meg, a felperes ekkor költözött el végleg tőle.

[33] Álláspontja szerint valótan az a felperesi állítás, amely szerint a házasságuk felbontása formális volt. Bár a felperes nem költözött el az utolsó közös lakásukból, a házasságuk megromlott. Igaz ugyan, hogy időközben kibékültek és a házasság felbontása után megszületett a második gyermekük is, de a házasságuk felbontására a megromlott kapcsolatuk miatt került sor.

[34] Nem felel meg a valóságnak az sem, hogy ő a gazdálkodásban nem vett részt, ugyanis ő irányította és szervezte a gazdálkodást mindamelllett, hogy vezette a háztartást és nevelte a gyermekeket is.

[35] A házasságkötést követően derült ki a számára, hogy a felperesnek komoly anyagi gondjai vannak, ahogy az is, hogy a CS. utcai ingatlant is árverezni fogják, és a felperesnek minden vagyonára végrehajtást vezettek, a cégeit pedig felszámolják. A végrehajtási eljárásban a különvagyona felhasználásával szerezte meg a felperes vagyontárgyait.

[36] Az elsőfokú bíróság a 8.P.20.955/2021/110. számú közbenső ítéletében megállapította, hogy a felperes és az I. rendű alperes között 2005. december 1-je és 2019. április 24-e között életközösség, ezen belül 2005. december 1-je és 2008. május 24-e között élettársi, 2008. május 24-e és 2013. október 9-e között házassági, 2013. október 9-e és 2019. április 24-e között élettársi kapcsolat állt fent.

[37] A döntésének indokolásában „A házasságról, a családról és a gyámságról” szóló 1952. évi IV. törvény 27. §-ának (1) bekezdését, 28. §-a (1) bekezdésének *a*) és *d*) pontjait, illetve 31. §-ának (2) és (3) bekezdéseit, „A Polgári Törvénykönyvről” szóló 1959. évi IV. törvény 578/G. §-ának (1) bekezdését és 685/A. §-át, valamint „A Polgári Törvénykönyvről” szóló 2013. évi V. törvény hatálybalépésével összefüggő átmeneti és felhatalmazó rendelkezésekről” szóló 2013. évi CLXXVII. törvény 27. §-át és 50. §-ának (1) bekezdését, a BH1998. 83. és BH2017. 338. szám alatt közzétett eseti döntéseket, a Legfelsőbb Bíróság Pfv.25.137/2000. és Pfv.21.744/2004. számú ügyben hozott, illetőleg a Pfv.II.20.605/2009/4. és Pfv.IV.20.044/2011/4. számú, valamint a Pfv.20.357/2011. számú ügyben hozott és

Pfv.20.837/2011/6. számú, a Kúria Pfv.21.451/2016/6., a Pfv.IV.22.015/2016., a Pfv.21.232/2017/4. és a Pfv.20.572/2018. számú ügyben hozott határozatait, továbbá a BDT2007. 1628., BDT2009. 1952. és BDT2011. 2601. szám alatt publikált eseti döntéseket felhívva kifejtette, hogy a perben eldöntendő kérdés kétirányú volt: az elsőfokú bíróságnak egyrészt abban kellett állást foglalnia, hogy a felek kapcsolata a házasságkötést megelőzően és azt követően élettársi kapcsolatnak minősült-e, másrészt azt kellett eldöntenie: amennyiben élettársak voltak, az élettársi életközösségük kezdő időpontja a felperes által megjelölt 2005. decembere, végleges megszűnésének időpontja pedig 2015. április 24-e volt-e.

[38] Az elsőfokú bíróság szerint a felperes és az I. rendű alperes közötti életközösség vonatkozásában a felperes előadása meggyőzőbb, továbbá a perben csatolt bizonyítékok alapján „életszerűbb” és logikusabb is volt.

[39] Az elsőfokú bíróság értékelte a felperes által meghallgatni indítványozott tanúknak a megismerkedésükre vonatkozó közvetlen, illetőleg az összeköltözésükre és a családi gazdálkodásra vonatkozó közvetett ismereteit. Figyelembe vette azt a tényt is, hogy a felperes és az I. rendű alperes lakhatását a felperes biztosította, ahogy azt is, hogy a folyószámla szerződésekkel csak az I. rendű alperes rendelkezett, valamint az I. rendű alperes nyilatkozatát, amely szerint „nem tartotta el a felperest”.

[40] Mérlegelési körbe vonta azt a peradatot is, amely szerint az A. utcai lakást 2008. október 15-én, a CS. utcai ingatlant pedig 2018. szeptember 24-án adták el.

[41] Értékelte azt a tényt is, hogy a felperes és az I. rendű alperes a külvilág, illetve a család és a barátok felé mindvégig harmonikus párkapcsolatban élő, a gyermekeiket nevelő családként nyilvánultak meg. E körben értékelte a családi fotókat és az I. rendű alperes „designer” ruháinak a számláit.

[42] Nyomatékos jelentőséget tulajdonított a felperes elleni végrehajtási eljárás adatainak: az I. rendű alperes csak a felperes végrehajtás alá vont vagyonát szerezte meg, továbbá az I. rendű alperes akkor vette meg a felperes által irányított KFT. üzletrészeit, amikor adóhatósági eljárás volt folyamatban a felperessel szemben.

[43] Azt is értékelte, hogy a felperes 2005. január 26-án vette a TÍPUS NEVE motorkerékpárt, ami a NY-i MÁRKA NEVE márkájú ruhákat árusító, I. rendű alperes által vezetett márkakereskedés dekorációja volt.

[44] Bizonyítottnak találta, hogy a felperes és az I. rendű alperes a házasságkötésüket megelőzően és a házasságuk felbontását követően élettársi kapcsolatban éltek egymással.

[45] A felperes „életszerűtlennek” nem minősíthető, következetes és az elsőfokú bíróság szerint igazolt előadása alapján az I. rendű alperessel végig fennállt az érzelmi és gazdasági életközössége. Az érzelmi kapcsolat tényét önmagában utóbb az I. rendű alperes sem vitatta.

[46] A gazdasági közösségük vonatkozásában megállapította, hogy nemcsak a hétköznapi életvezetéshez szükséges körben vegyítették a vagyonaikat, illetőleg biztosították a család hétköznapi megélhetéséhez szükséges fedezetet, valamint az átlagot meghaladó életszínvonal költségeit, hanem a felperes ténylegesen is olyan jövedelemszerző tevékenységet folytatott, amely a pár elhatározása alapján és az adóvégrehajtás elkerülése érdekében az I. rendű alperes pénzforgalmi számláin, illetve az utóbb általa megszerzett gazdasági társaság számláin jelentkezett.

[47] Az elsőfokú bíróság a felperes hozzátartozóinak tanúvallomása alapján azt a következtetést vonta le, hogy bár az I. rendű alperes a ruházati üzletét 2008-ben eladta, és az első gyermekük megszületése után általa megkeresett jövedelme nem volt, ugyanakkor fennmaradt a mindenki által értékelt magas nivójú életszínvonaluk.

[48] Az elsőfokú bíróság „életszerűtlennek” tartotta, hogy az I. rendű alperes a korábbi, érzelmi alapú párkapcsolata mellett úgy kezdett el kialakítani egy újabb párkapcsolatot, hogy ez 2007. év végéig a volt barátja előtt nem vált ismerté.

[49] A felperes és az I. rendű alperes közötti élettársi kapcsolat kezdő időpontját illetően a meghallgatott tanúk vallomásai tekintetében volt ugyan bizonytalanság, illetve eltérés, az azonban igazolt tény, hogy a 2005. évi mindenszentekre eső első bemutatást követően 2005 karácsonyán a felperes és az I. rendű alperes a felperes családja előtt egy párként jelent meg. A tanúvallomásokból megállapíthatóan ekkorra már az I. rendű alperes a felpereshez költözött.

[50] Az elsőfokú bíróság a felperes és az I. rendű alperes közötti élettársi életközösség megszűnésének időpontja tekintetében annak tulajdonított jelentőséget, hogy a felperes 2019. április 24-én „in flagranti hűtlenségen kapta” az I. rendű alperest és a partnerét. Ezt követően még megpróbálták rendezni a kapcsolatukat, de ez nem vezetett eredményre.

[51] Az elsőfokú bíróság szerint az I. rendű alperes titokban tartott és folytatott kapcsolatának a felperes előtti felismerése, majd a megcsalás megbocsátásnak a hiányában a felperes oldaláról az érzelmi közösség megszakadt, még akkor is, ha a közös lakásukból csak az év júniusában költözött el. Élettársi életközösségük megszűnésének a tényén nem változtat, hogy 2019 augusztusában még a gyermekeikkel együtt közös nyaraláson vettek részt, mert a kapcsolatukat nem tudták rendezni.

[52] Az I. rendű alperes fellebbezésében az elsőfokú közbenső ítélet megváltoztatását, és annak megállapítását kérte a felperes és az I. rendű alperes életközösségének kezdő időpontja 2007. december 1-je, záró időpontja 2008. szeptember 10-e azzal, hogy ezen belül közöttük 2007 decembere és 2008. május 23-a között élettársi, 2008. május 24-től 2008. szeptember 10-ig pedig házastársi életközösség állt fenn.

[53] Kérte továbbá, hogy az ítéltábla az elsőfokú bíróság 8.P.20.955/2021/110-I. számú végzését helyezze hatályon kívül, és az I. rendű alperes által indítványozott utólagos bizonyítás körében csatolt bizonyítékot tegye az eljárás részévé.

[54] Másodfokú perköltségként a megbízási szerződésük alapján (14 óra irattanulmányozás, 6 óra fellebbezés-szerkesztés, 2 óra konzultáció és 2 óra jogszabálykutató alapulvételével, mindösszesen 24 órával számolva, 24 óra X 25 000 forint/óra + áfa =) nettó 600 000 forint ügyvédi munkadíjra tartott igényt.

[55] Fellebbezésében kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a perben lefolytatott bizonyítás felszínes és pontatlan értékelése alapján, a rendelkezésre álló tényeket okszerűtlenül mérlegelve, és azokból téves következtetés levonva, az ő terhére indokolatlanul elfogult közbenső ítéletet hozott.

[56] Az I. rendű alperes szerint a tényleges, folyamatos együttélés ítéleti bizonyossághoz elegendő bizonyítottsága és bármifajta gazdasági közösség megléte hiányában a felperes és ő 2005 decembere és 2007 decembere közötti kapcsolata nem minősíthető élettársi életközösségnek. A házastársi életközösségük felszámolását követő időszakra nézve pedig – gazdasági közösség hiányában – de facto nem jöhetett létre közöttük élettársi életközösség, amelynek a kizárását egyébként a felperes és ő egybehangzóan és célzottan kívánta.

[57] Véleménye szerint az elsőfokú bíróság által alkalmazott formállogika, észszerűség és életszerűség, de legfőképp a felek nyilatkozatai és a tanúvallomások egybevetése alapján nem lehetett kétséget kizáróan megállapítani, hogy a felperes és ő között 2005 decemberétől élettársi életközösség állt fenn, ugyanis a rendelkezésre álló

bizonyítékokból a kölcsönös elköteleződést, de legfőképpen gazdasági közösség fennállását kétséget kizáróan nem lehetett megállapítani.

[58] Az, hogy valaki a barátnőjeként bemutatott hölgyet (köznapi szóhasználat: akivel épp „jár”) elviszi bemutatni a családjának, és esetlegesen egy-egy családi ünnepen közösen jelennek meg, elutazik vele néhányszor ide-oda, illetve ajándékot vesz neki, élettársi életközösséget nem keletkeztet, de ez még az „együvé tartozás” fogalmába sem esik.

[59] Jelen ügyben nem lehet figyelmen kívül hagyni, hogy ő K.I.G. tanúval ugyanezeket tette meg, így ez a tény az ő oldalán kizárja a felperessel való élettársi életközösséghez megkívánt elköteleződést.

[60] A tanúvallomásokból sem vonható le olyan következtetés, hogy élettársakként éltek volna együtt. A felperes „családi tanúi” a mindennapi gazdálkodásukra nem láttak/nem láthattak rá.

[61] R.G. tanú azt adta elő, hogy ők valamikor 2006-ban költöztek össze, de az együttélést a házastársi életközösségük idejére állította, sőt kifejezett bírói kérdésre azt válaszolta: nem tudja, hogy a felperes és az I. rendű alperes 2005 karácsonyán együtt laktak-e.

[62] Állította, hogy id. S.B. tanú „az I. rendű alperes terhére durván elfogult”, továbbá „össze-vissza keverte a névnapot/születésnapot”. Vallomása a belső ellentmondások, következetlenségek, a felperesi tényállításokkal ellentétes tartalom, valamint a tanú elfogultsága okán alkalmatlan arra, hogy azt érdemben figyelembe lehessen venni.

[63] Rné S.M. tanú azt adta elő, hogy 2006 nyaráig (de mindenképpen 2006-ban) egy alkalommal voltak Ny-án, így az életvitelükre, napi szintű együttélésükre bizonyosan nem látott rá, így vallomása nem támasztja alá, hogy 2005 decemberétől együtt éltek.

[64] S.K. tanú pusztán fiútanúja volt a férje felperessel folytatott beszélgetéseinek, így vallomása úgyszintén nem használható.

[65] B.ZS. és T.S. tanúk pedig az életközösségük kezdő időpontja vonatkozásában nem rendelkeztek érdemi információval.

[66] E tanúvallomásokkal szemben ugyanakkor K.I.G. tanú határozottan állította, hogy köztük 2007-ben még volt kapcsolat: többször voltak együtt ORSZÁG-ban és szexuális kapcsolatuk is volt. A tanú azt adta elő, hogy a kapcsolatuk 2007. év vége felé történt megszakadásáig végig, az A. utcában lévő saját lakásában lakott, ahol megszakításokkal ugyan, de hosszabb-rövidebb ideig vele lakott.

[67] Az I. rendű alperes szerint az elsőfokú bíróság okszerűtlenül és bizonyítatlanul vonta le azt a következtetést, hogy a lakásfelújítás az általa megjelölt 2004. év végi, illetőleg a felperes által a vele való élettársi kapcsolat létrejöttéhez kapcsolt 2005 novemberéhez-decemberéhez képest ő egészen az ingatlan eladásáig továbbra is életvitelszerűen az A. utcai lakásban lakott.

[68] Az I. rendű alperes kiemelte: megítélése szerint nem „életszerűtlen”, hogy egy „végleges” párválasztás előtt álló felnőtt ember, érzelmi kapcsolatban állva valakivel, találkozik egy másik emberrel, akivel ugyancsak érzelmi közelségbe kerül, ugyanakkor nem tudja/nem akarja végérvényesen lezárni a korábbi kapcsolatát, amíg utóbbi kellőképp komollyá nem válik. Az I. rendű alperes szerint, az elsőfokú bíróság álláspontjával szemben az lenne életszerűtlen, ha „felvilágosította volna az érintett férfiakat a másik létezéséről”. Nyilvánvaló, hogy a felperes és K.I.G. tanú nem tudtak egymásról.

[69] Arra vonatkozóan, hogy a felperes és közte a házastársi életközösség kezdő időpontjáig milyen tartalmú gazdasági kapcsolat állt fenn, az elsőfokú bíróság egyáltalán nem folytatott le részletes bizonyítást. E körben vitatása ellenére, és értékelhető tanúvallomás(ok) hiányában elfogadta a felperes állítását. Azzal érvelt, hogy egyetlen felperes által

meghallgatni indítványozott tanú sem tudott érdemben nyilatkozni arról, hogy a felperes és közte 2005 decembere és a házasságkötés közötti időben milyen gazdasági együttműködés állt fenn. Részben a földrajzi távolság, részben a találkozások csekély száma miatt a meghallgatott tanúk egyike sem láthatott bele a felek mindennapjaiba ahhoz, hogy megítélhesse: a felek együttműködése kimeríti-e az élettársi kapcsolathoz és különösen az azon belüli gazdasági kapcsolathoz megkívánt feltételeket.

[70] Az I. rendű alperes szerint az elsőfokú bíróság bizonyítatlanul vonta le azt a következtetést, hogy 2005 decemberétől élettársi kapcsolatot létesítettek a felperes különvagyonát képező CS. utcai ingatlanban.

[71] A 2005 decembere és a 2007 decembere közötti időszakra nézve nem lehet levonni azt a következtetést, hogy 2005 decemberétől folyamatosan, megszakítás nélkül együtt éltek, közösen gazdálkodtak, közös gazdasági céljaik voltak, továbbá kifejezetten, de legalább hallgatólagosan egyetértettek volna abban, hogy a közös gazdasági tevékenységük eredményeként szerzett vagyonuk közös legyen.

[72] A lefolytatott bizonyításból csak azt lehet kétséget kizáróan megállapítani, hogy a kapcsolatuk 2005-ben kezdődött. A felperes a „barátnőjeként” mutatta be őt a családjának. Évente, néhány alkalommal közösen jelentek meg a felperesi családi összejöveleink és közös utazásokon vettek részt. Ő „időt töltött” a felperes lakásában, azonban végig fenntartotta a saját lakását is. A felperes „közreműködött” az autóvásárlásaiban. Úgy a felperesnek, mint neki megvolt a saját jövedelemszerző tevékenysége; közös vagyont nem szereztek, jövedelmeiket nem együttesen használták fel.

[73] A kapcsolatuk a 2007. év végi eljegyzést követően lépett szintet, ekkortól már jóval többször mutatkoztak együtt, többet jártak B.-re, „a családnál aludtak”.

[74] Az elsőfokú bíróság iratellenesen állapította meg, hogy 2005-2007 között is kölcsönösen megajándékozták egymást és rendszeresen közös programokat szerveztek, nyaraltak, üzleti-és egyéb, magánjellegű utakon vettek részt, bevásárló utakat rendeztek, ugyanis a perben nem merült fel adat arra vonatkozóan, hogy ő megajándékozta volna a felperest. K.I.G. tanú vallomásával alátámasztott nyilatkozata szerint 2007-ben ő nemcsak a felperessel, hanem utóbbi tanúval is járt ORSZÁG-ban.

[75] Bizonyítatlan az az ítéleti következtetés is, hogy a 2013. június 27-i, ügyvéd által ellenjegyzett megállapodás és a bontóperi nyilatkozatok tartalmával szemben közöttük az életközösség nem szűnt meg, az érzelmi és a gazdasági életközösségük fennmaradt, jövedelmüket és megtakarításaikat az ő BANK1-nél és BANK2-nél vezetett számláján közösen kezelték.

[76] Elismerte ugyan, hogy a felperessel való kapcsolata a házasság felbontását követően „érzelmileg rendeződött”, azt azonban konzekvensen vitatta, hogy a házasságuk felbontása után a mindennapi életvitelhez szükséges közreműködésen túlmutató gazdasági közösség állt volna fenn közöttük.

[77] A felperesnek saját jövedelme, illetve saját bankszámlája volt, ezért nem helytálló az elsőfokú bíróságnak az a megállapítása, amely szerint folyószámlaszerződésekkel csak ő rendelkezett; ilyenl a felperes is rendelkezett, de az arra érkező jövedelmét elvitte a végrehajtás, ezért saját megtakarítása nem keletkezett.

[78] Hangsúlyozta, hogy a felperes a házasság felbontását követő időszakban nem tudott „felmutatni” egyetlen olyan vagyontárgyat sem, amely közös tulajdonukba került volna, vagy erre irányuló szándékuk állt volna fenn.

[79] Állította, hogy a felperes sajátos élethelyzete az volt, hogy a [vele fennállt] házastársi életközösségének a kezdetére az ég világon nem maradt semmije, míg neki családi

öröksége és jól menő Replay üzlete volt, majd 2006-ban ő alapította azt a céget, amely az életszínvonalukat a későbbiekben biztosította.

[80] Az I. rendű alperes a közbenső ítélet [97] bekezdésében hivatkozott elismeréssel ellentétben kifejezetten akként nyilatkozott, hogy eltartotta a férjét (100. sorszámú jkv. 37. o.), míg ő maga nem részesült a felperes által szerzett jövedelemből, mert „a felperes tevékenysége gyakorlatilag haszontalan volt, amit teljes vagyonának elvesztése egyébként önmagában alá is támaszt és ezt a felperes sem vitatta”.

[81] Az elsőfokú bíróság iratellenesen és indokolás nélkül állapította meg, hogy felperes irányította a KFT.-t azt megelőzően, hogy annak üzletrészét ő megvásárolta. Ilyet a felperes nem állított. A perben rendelkezésre álló adatok alapján az állapítható meg, hogy ezt a céget ő és a cégtársa alapította, azt kezdettől fogva ő vezette, ez a tény a közhiteles és nyilvános cégnyilvántartás adatai alapján köztudomásúnak minősül.

[82] E cég üzletrészét nem 2007. március 1-jén vásárolta meg, hanem azt egy évvel korábban ő maga alapította, így „értelmezhetetlenek” a közbenső ítélet [97] bekezdésében ezzel kapcsolatban írtak. A felperes neve soha, sehol nem jelent meg cégiratokban, így ahhoz neki nem volt semmi köze.

[83] Előadta, hogy egyedüli tagja és ügyvezetője volt kapcsolatuk ideje alatt mezőgazdasági tevékenységet végző KFT.-nek. Ennek ellenkezőjét a felperes sem állította. Jövedelme is a cégből származott.

[84] A házasságuk felbontásával mindkettőjük célja az (is) volt, hogy a vagyonközösségük megszűnjön.

[85] A gazdasági közösséget mindenképp ki akarták zárni a jövőre nézve, de még a házastársi életközösség kezdő időpontjára visszamenőleges hatállyal is.

[86] Az I. rendű alperes szerint közte és a felperes között „gazdasági közösség tulajdonképpen sosem volt, kifejezetten arra törekedtek, hogy vagyonaikat ne vegyítsék, közös tulajdont ne szerezzenek (ennek oka vagy indoka közömbös)”.

[87] A házasságuk felbontása iránti perben ítélet hatályú egyezséget kötöttek, amelyben kijelentették, hogy közöttük az életközösség megszakadt, házastársi közös vagyont nem szereztek, és valamennyi, az ő tulajdonában álló vagyontárgy a különvagyon, amely ítélt dolog.

[88] Hangsúlyozta, hogy kifejezett megállapodásuk volt, hogy az életközösségüket mindenre kiterjedően megszakítsák, és ezt a nyilatkozatot egyikük sem vonta vissza, illetőleg nem igazolt, hogy közöttük volt olyan hallgatóságos megállapodás, hogy a vagyonekülönítést a továbbiakban már nem kívánják. Erre tekintettel esetükben az életközösség elemeinek fennállása nem vizsgálható a szokványos értelemben. Az elsőfokú bíróság kizárólag abban az esetben állapíthatta volna meg a gazdasági közösség fennállását, ha a vagyonekülönítésre vonatkozó szándékuknak kölcsönös és egybehangzó, akarategységben történő visszavonása a perben bizonyítást nyert volna.

[89] Az I. rendű alperes szerint „az, hogy a házasság felbontását és a felek vagyonekülönítésre vonatkozó egyértelmű szándékát kifejező bontóítélet jogerőre emelkedésének napját követő naptól a felek között azonnal gazdasági közösség jött volna létre, valóban életszerűtlen és szembe megy a formállogika szabályaival, az pedig, hogy annak a felperesnek az előadása, aki több, mint egy évtizeden keresztül az I. rendű alperessel szándékegységben eljárva, viselt dolgaira figyelemmel maga is arra törekedett, illetve közreműködött abban, hogy közöttük semmifajta vagyonközösség, gazdasági közösség ne jöjjön létre, nem melleleg nyilvánvalóan nem barátja a közteherviselésnek, a elsőfokú bíróság szerint meggyőzőbb, mikor most utóbb azt állítja, hogy az mégis fennállt, annak

érdekében, hogy az egyszer már a költségvetést megkárosító módon elveszített vagyona helyett az I. rendű alperes vagyonát egy tollvonással megszerezze, kizárólag a felperessel szembeni elfogultságot tükrözi, másként magyarázhatatlan.”

[90] Az I. rendű alperes véleménye szerint az elsőfokú bíróság az életközösség fennállása körében „eltúlzottan megszorítóan értelmezte” a Nyíregyházi Járásbíróság előtt P.21.182/2020. ügyszám alatt, szülői felügyelet rendezése tárgyában folyt eljárásban született ítélet indokolásából azt a részt, amely szerint az életközösségük a házasság felbontását követően folyamatosan fennállt, élettársi kapcsolatukból gyermekük született.

[91] A közbenső ítélet [13] bekezdése szerint „a bontóperi eljárás és a házasság felbontásának egyetlen célja a jelen per felperese ellen az HIVATAL NEVE (a továbbiakban: HIVATAL) által folytatott vagyonosodási vizsgálat eredményeképpen végrehajtás alá vont felperesi vagyon tulajdonjogának meg-, illetőleg visszaszerzése, valamint a meglévő vagyon megtartása volt. Ennek a célnak az elérése érdekében a felperes és az I. rendű alperes tevőlegesen, szándékegységben járt el, a jogi lehetőségek ismeretében megállapodásuk szerint azok az I. rendű alperes nevére kerültek”. Az I. rendű alperes szerint azonban ilyen cél nem merült fel.

[92] A házasság felbontása iránt indított perhez képest már évekkel korábban lezajlottak azok az árverési vételek, amelyek során ő megszerezte a korábban a felperes tulajdonában volt, végrehajtás alá vont vagyontárgyakat, így tehát esetlegesen az lehetett volna helytálló következtetés, hogy az árverési vételeknek volt ilyen célja, de semmiképp sem a bontópernek. Nem a bontóper során kerültek ezek a vagyontárgyak a nevére.

[93] Arra hivatkozott, hogy a házassági bontóper egyik, de nem kizárólagos célja az volt, hogy szándékegységben eljárva kijelentsék, hogy közöttük a házastársi életközösség véget ért, gazdasági közösségüket szándékoltnak megszakítsák, főként annak okán, hogy a felperes feje felett évek óta lebegő végrehajtási eljárások az ő tulajdonát képező vagyontárgyakat ne veszélyeztessék.

[94] Az I. rendű alperes szerint közöttük bizonyosan nem szakadt meg az érzelmi közösség 2019 áprilisában. Az áprilisi vitájukat követően a kapcsolat, „az együvé tartozásuk” szándéka, az érzelmi közösségük egészen 2019 nyaráig fennállt. A felperes el sem költözött addig a nyíregyházi közös otthonból (100. sorszámu jkv. 9. o.), vagyis a közös háztartásuk is fennmaradt.

[95] „Életszerű”, hogy a kapcsolatuk 2019 júliusában még fennállt, így annak megszűnéséről a felperes családja nem tudott, ezért id. S.B. és felesége abban a tudatban adtak kölcsönt neki, hogy az „családban marad”.

[96] Ha helytálló lenne, hogy a házastársi életközösségüket követően élettársi életközösség állt fenn, úgy annak megszűnése bizonyosan nem 2019. április 24-én történt.

[97] Az elsőfokú bíróság a közbenső ítéletében nem indokolta meg, hogy miért utasította el az id. S.B. tanú szavahihetőségének a megdöntésére irányuló utólagos bizonyítását (a tanú a jelen perben azt állította, hogy tudott a házasságuk felbontásáról, míg más eljárásban úgy nyilatkozott, hogy arról nem volt tudomása).

[98] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú közbenső ítélet helyes ténybeli és jogi indokai melletti helybenhagyását, és az I. rendű alperesnek az ügyvédi munkadíjából álló, 50 000 forint + áfa összegű másodfokú perköltségében marasztalását kérte.

[99] A felperes szerint az elsőfokú bíróság a tényállást kellően feltárta, az eljárása alatt beszerzett bizonyítékokat okszerűen mérlegelte és abból helyes következtetést levonva

hozta meg a döntését. Az egyes tanúk vallomásának értékelése során logikus és tényszerű indokát adta, hogy mely tanúvallomásokat fogadta el és melyeket kezelt fenntartással.

[100] Úgyszintén logikus és tényszerű indokát adta annak is, hogy az I. rendű alperes szavahihetőségét miért kérdőjelezte meg. Habár az I. rendű alperes a fellebbezésében az eljáró bíró felperes irányába fennálló elfogultságára hivatkozott, azonban az elsőfokú eljárásban ilyen kifogást nem terjesztett elő.

[101] Az ítéltábla a fellebbezést „A polgári perrendtartásról” szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 376. §-a alapján – az (1) bekezdésében foglalt feltételek hiányában – tárgyaláson kívül bírálta el.

[102] Az I. rendű alperes fellebbezése nem alapos.

[103] Az ítéltábla a felülbírálati jogkörét a Pp. 370. §-ának (1) bekezdése alapján a fellebbezési kérelemre, az ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolta. Az I. rendű alperes nem terjesztett elő fellebbezést a házassági életközösség kezdő időpontja tekintetében, ezért azt az ítéltábla nem érintette.

[104] Előrebocsátja az ítéltábla, hogy a másodfokú döntésének indokolása azt az okfejtést tartalmazza, amely választ ad a felek hivatkozásaira, de többirányú fellebbezési kérelem esetén csak annak a jogkérdésének a részletes indokolását, amely a rendelkező részbe foglalt döntéshez vezetett. A 7/2013. (III.1.) AB határozat indokolásának [34] bekezdése szerint az eljárási törvény rendelkezéseire is figyelemmel a tisztességes eljárás alkotmányos követelménye ugyanis a bírói döntésekkel szemben azt a minimális elvárást fogalmazza meg, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alapossággal megvizsgálja és ennek értékeléséről számot adjon. A 3150/2019. (VI.26.) AB határozat indokolásának [46] bekezdése szerint viszont „...a bíróságok indokolási kötelezettségéből nem következik a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolási kötelezettsége, különösen nem az indítványozó szubjektív eljárásait kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása {lásd először: 30/2014. (IX.30.) AB határozat, Indokolás [89]; legutóbb: 3062/2019. (III.25.) AB végzés, Indokolás [35]}”.

[105] Az ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság olyan eljárási szabálysértést nem vétett, amely az ügy érdemének eldöntésére kihatással lett volna. A tényállást a felek tényállításainak és a perben tanúsított magatartásának, a per tárgyalása során megismert bizonyítékoknak (a meghallgatott tanúk vallomásainak), valamint a rendelkezésre álló okirati bizonyítékoknak, és egyéb peradatoknak az egybevetése, egyenként és összességében történt, a Pp. 279. §-ának (1) bekezdése szerinti értékelése alapján lényegében helyesen állapította meg és abból lényegében helytálló következtetésre jutott. Döntése az élettársi életközösség vége és a házasság felbontása utáni élettársi kapcsolat kezdő időpontja vonatkozásában – a házasságkötés és a házasság felbontása napjának helytálló értékelésével – azonban pontosításra; míg döntése indokolása kiegészítésre szorul.

[106] Az I. rendű alperes a fellebbezésében az elsőfokú bíróság közbenső ítéletének részbeni megváltoztatását kérte akként, hogy az ítéltábla az életközösségük kezdő időpontját 2007. december 1., záró időpontját pedig 2008. szeptember 10-ében állapítsa meg azzal, hogy

ezen belül 2007. decembere és 2008. május 23-a között élettársi, 2008. május 24-től 2008. szeptember 10-ig pedig élettársi életközösség állt fenn közöttük.

I.

[107] Az ítéltábla mindenekelőtt az I. rendű alperes eljárási szabálysértésre történő hivatkozását vizsgálta, melyben utólagos bizonyítási indítványa elutasítását, az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének elmulasztását sérelmezte, kérve, hogy az ítéltábla a bizonyítékként csatolt jegyzőkönyvet tegye az eljárás részévé.

[108] Az I. rendű alperes 2023. október 3-án, 203. sorszámon utólagos bizonyítási indítványt terjesztett elő, melyben id. S.B. 2023. szeptember 27-i tanúvallomásaival szemben a tanú által a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Rendőr-főkapitányságon, 2021. szeptember 3-án tett ellentétes tanúvallomásának figyelembevételét kérte arra hivatkozással, hogy a tanú rendőrségi tanúvallomása a perbeni tanúvallomástól eltér abban a kérdésben, hogy ő szolgáltatotta-e az I. rendű alperes által árverésen megvásárolt árverési vételárak fedezetét, továbbá, hogy a 100 000 000 forint kölcsönre vonatkozó szerződés megkötésekor a felperes és az I. rendű alperes már bizonyosan nem voltak együtt.

[109] Az elsőfokú bíróság a 110/I. sorszámú végzésével az utólagos bizonyítási indítványt elutasította azzal, hogy döntése ellen önálló fellebbezésnek nincs helye.

[110] Az I. rendű alperes alappal sérelmezte fellebbezésében, hogy az elsőfokú bíróság közbelső ítéletében a döntését nem indokolta, ezért kérte, a végzés megváltoztatását és a jegyzőkönyvnek az eljárás tárgyává tételét. Az I. rendű alperes a törvényes – a Pp. 220. §-ának (3) bekezdésében írt – határidőn belül terjesztette elő indítványát a Pp. 220. §-a (1) bekezdésének b) pontja alapján arra hivatkozással, hogy a csatolt rendőrségi jegyzőkönyv a perbeni tanúvallomás mint bizonyítási eszköz bizonyító erejének, a bizonyítás eredményének cáfolatára szolgál, amely ellenbizonyítási lehetőség a tanúvallomásból vált számára felismerhetővé.

[111] Az ítéltábla álláspontja szerint az utólagos bizonyítás feltételei fennálltak, ezért a jegyzőkönyvet az ítéltábla az értékelése körébe vonta.

[112] Az ítéltábla álláspontja szerint valóban ellentétes vallomást tett id. S.B. tanú a perbeni (101. sorszámú jegyzőkönyv 17. oldalán) és a rendőrségi vallomásában (15000/316-244-2020.Bü. 4. oldal), amikor úgy nyilatkozott, hogy ő biztosította az árverési vételár fedezetét, azonban a földet I. rendű alperes nevére történő átíratásáról nem tudott, csak akkor tudta meg azt, amikor a felperes és az I. rendű alperes elváltak. Ugyanakkor perbeni vallomásában (101. sorszámú jegyzőkönyv 17. oldal) úgy nyilatkozott, tudta ezt a tényt.

[113] Az ellentétes vallomások értékelése a kereset jogalapja szempontjából azonban nem bírt jelentőséggel, ezért az elsőfokú bíróságnak – szükség esetén a tanú ismételt meghallgatásával – a per összecszerúségére folytatódó eljárási szakban kell értékelése körébe vonni a két tanúvallomást.

[114] Id. S.B.-nak a 100 000 000 forint kölcsönre tett perbeni tanúvallomása nem ellentétes azonban a hivatkozott tanúvallomásával. A rendőrségi vallomásában a tanú úgy nyilatkozott, hogy még együtt voltak a felek, amikor a fia megkérte, hogy adjon B.-nak kölcsön (15000/316-244/2020.Bü. 4. old.), míg a 2023. szeptember 23-i tanúvallomásában (101. sorszámu tárgyalási jegyzőkönyv 13. old.) a kölcsönadás időpontját 2019. július 9-én jelölte meg, amikor a felek már nem voltak együtt. A kölcsönkérés és a kölcsönadás nem azonos fogalmak, ezért az utólagos bizonyítási indítványban csatolt jegyzőkönyv a perbeni bizonyíték bizonyító erejét nem rontja, a bizonyítékok fentiek szerinti értékelését és az értékelés felülbírálatát nem befolyásolja.

II.

[115] Az elsőfokú bíróság a perben eldöntendő kérdésként jelölte meg, hogy volt-e a felek között élettársi kapcsolat a házasságkötést megelőzően és azt követően, illetve, hogy amennyiben igen, a felperes és az I. rendű alperes életközösségének kezdete a felperes által megjelölt 2005 decembere, míg az életközösség megszűnésének időpontja 2015. április 24-e volt-e az I. rendű alperes vitatása tükrében.

[116] Az ítéltábla az eldöntendő kérdések körét azzal egészíti ki, hogy az elsőfokú bíróságnak értelemszerűen abban is állást kellett foglalnia – mint ahogy azt az ítélet rendelkező része tartalmazza is –, hogy a felek között a házassági életközösség fennállt-e a házasság felbontásáig vagy csak a bontóperi nyilatkozatban megjelölt időpontig, 2008. szeptember 10-ig.

[117] Ennek eldöntése szükségképpen tartalmi eleme a jogalap elbírálásának, de jelentősége abban is áll, hogy az I. rendű alperes fellebbezésében ezen időpontra fókuszált és mindössze azt kérte, hogy az ítéltábla az életközösség kezdő időpontját 2007. december 1-jében, míg a záró időpontját a házassági életközösség megszűnésével egyezően 2008. szeptember 10-én állapítsa meg. Ezzel tagadva annak tényét, hogy a felek között ezen időpontot követően akár a házassági életközösség fennállt –, vagy a házasság felbontását követően az élettársi kapcsolat törvényi feltételei megvalósultak volna.

[118] Kiemeli az ítéltábla, hogy az elsőfokú bíróság nem tulajdonított kellő jelentőséget a bizonyítási teher körében az I. rendű alperes 2021. június 16-án, 16. sorszámon előterjesztett ellenkérelmében foglaltaknak sem. Az I. rendű alperes az ellenkérelmében 2007 novemberétől 2019 végéig állította az életközösségük tényét, mitöbb ezen időtartam vonatkozásában részletes nyilatkozatot tett a felperessel közös vagyonszerzésükről, viszontkeresetet terjesztett elő a házastársi és élettársi vagyonközösségből eredő igények egységes elszámolása érdekében, amely bennfoglalta a teljes házasság időtartamára és a házasságot követő, 2013. október 10-től 2019. augusztus közötti időszakra vonatkozó teljes körű elszámolást.

[119] Utóbb az I. rendű alperes új jogi képviselőt hatalmazott meg, és módosította az ellenkérelmében és a viszontkeresetében foglaltakat (utóbbtól elállt), azonban nyilatkozata alkalmas volt arra, hogy alapul szolgáljon a bizonyítási teher megfordítására.

[120] Az ítéltábla ezen eljárási szabálysértésnek azonban nem tulajdonított jelentőséget, minthogy ennek hiányában is a felperesi kereset jogalapja megállapítható volt, másrészt pedig a házasság felbontását követő élettársi kapcsolat ténye vonatkozásában az I. rendű alperest terhelő bizonyítási terhet maga az elsőfokú bíróság is megállapította a 75. sorszámú végzésében, amikor is arról tájékoztatta a feleket, hogy a Pp. 270. §-ának (1) bekezdése alapján tényként kezeli, annak közokiratba [a Nyíregyházi Járásbíróság P.21.182/2020/276. számú ítélet (indokolás 3. oldal), a Nyíregyházi Törvényszék mint másodfokú bíróság 2.Pf.20.115/2023/8. számú határozata (indokolás 2. oldal), a Nyíregyházi Törvényszék mint másodfokú bíróság 2.Pkf.30.355/2023/2. számú végzés (indokolás 1. bekezdés)] foglalása miatt azt a tényt, hogy a felperes és az I. rendű alperes házasságának felbontását követően az életközösségük folyamatosan fennállt, az élettársi kapcsolatukból 2014. november 30-án B. utónevű gyermekük született.

Az élettársi kapcsolat kezdő időpontja

[121] Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a perben alkalmazandó jogszabályokat, mely alapján a bírói gyakorlatra utalással helyesen vizsgálta az élettársi kapcsolat törvényi feltételeinek megvalósulását.

[122] Az elsőfokú bíróság által idézett törvényhelyek szerinti élettársi kapcsolati fogalom az egységes ítélkezési gyakorlat alapján feltételezi a felek közös lakásban való együttélését, a közös háztartás fenntartását, a felek közötti érzelmi és gazdasági közösség fennállását, valamint azt is, hogy a harmadik személyekkel szemben az összetartozásukat minden vonatkozásban vállalják. A felsorolt tényállási elemek együttes megvalósulása esetén az életközösség fennállását meg kell állapítani. A bírói gyakorlat egységes és következetes abban is, hogy az élettársi kapcsolat fennállása szempontjából a törvényi tényállási elemek közül a felek közös cél érdekében való együttműködésének, a közös életvitelnek és a jövedelmek közös célra történő felhasználásának döntő jelentősége van.

[123] Az I. rendű alperes alaptalanul vitatta a fellebbezésében az életközösség kezdő időpontjának megállapítását.

[124] Az elsőfokú bíróság a feleket részletesen meghallgatta az életközösség kezdetéről, teljeskörűen eleget tett a felek tanúbizonyítási indítványában foglaltaknak, a bizonyítékokat összességében értékelte, meghatározva az egyes bizonyítékok bizonyító erejét, mérlegelési tevékenysége során nem jutott nyilvánvalóan helytelen, vagy kirívóan okszerűtlen következtetésre (BH1996. 119.).

[125] A felek nyilatkozatainak, a meghallgatott tanúk vallomásainak, a csatolt bizonyítékoknak az egybevetése okszerű, logikai ellentmondásoktól mentes volt, részletesen indokolt értékelése alapján az ítéltábla megalapozottnak találta e körben az elsőfokú bíróság döntését.

[126] Alaptalanul hivatkozott az I. rendű alperes e körben a családi tanúk személyes érdekeltségére, vallomásuk szubjektivitására.

[127] A házastársi és élettársi kapcsolatokra, vagyoni viszonyokra vonatkozóan leggyakrabban a rokontanúk azok, akik tudnak nyilatkozni, ismerik a felek belső kapcsolatát, a családi rendezvényeken történő együttes jelenlét, a beszélgetések alapján következtetést tudnak levonni a felek belső életére.

[128] A bíróság mérlegelési tevékenysége során értékeli azt a körülményt, ha a tanúk rokontanúk voltak, azonban a perbeli esetben olyan elfogultságra okot adó körülményt, amely az adott tanúvallomás mellőzését indokolta volna, nem talált az elsőfokú bíróság, arra a tanúmeghallgatások során maga az I. rendű alperes sem hivatkozott.

[129] Kétségtelen tény, hogy a meghallgatott tanúk következtettek az együttlakás tényére, következtetésük azonban megalapozott tényeken, a felekkel történő többszöri találkozáson, beszélgetésen nyugodott.

[130] Ugyanakkor az elsőfokú bíróság helyesen értékelte K.I.G. tanúvallomását. A tanú szoros baráti kapcsolatként írta le az I. rendű alperessel való kapcsolatát, érzelmi kapcsolatnak, ami, ha párhuzamosan fenn is állt a vitatott időszakban, nem zárja ki a felek közötti élettársi kapcsolat tényét. Az I. rendű alperes nem vitatottan önálló lakással rendelkezett, amely a felperessel való együttélése esetén is lehetőséget biztosított K.I.G.-al történő kapcsolat fenntartására, amely alkalmi jellegű kapcsolat volt, a tanú az I. rendű alperes 2006. évi családi eseményeivel sem volt tisztában, a kapcsolat kezdő és végső időpontját sem tudta eseményhez kötni, magát a lakás felújításának a tényét sem ismerte.

[131] A felek ugyanakkor már 2006 februárjában közösen külföldre utaztak, olaszországi családi nyaraláson vettek részt 2006 nyarán. Azt alappal sérelmezte az I. rendű alperes, hogy az elsőfokú bíróság helytelenül állapította meg annak tényét, hogy a felek kölcsönösen megajándékozták egymást ebben az időszakban, mivel az ajándékozás csupán a felperes részéről volt bizonyított és elismert. Ennek a ténynek azonban kihatása az életközösség mikénti elbírálására nem volt.

[132] Ugyanakkor az elsőfokú bíróság nem tulajdonított kellő jelentőséget annak a körülménynek – ezért az ítéltábla kiegészíti e vonatkozásban az elsőfokú bíróság ítéletének indokolását – hogy a gazdasági közösség alátámasztásának egyik legfontosabb bizonyítéka az I. rendű alperes részéről a KFT. 2006. március 1-jei megalapítása, majd abból a tulajdonostársak kivásárlása volt. A felek közös gazdasági célja a társaság megalapításával igazolható, hiszen annak gazdasági tevékenysége a felpereshez kapcsolódott, a zajtai ingatlanok művelésével, almatermesztéssel, termékkereskedelemmel függött össze, a társtulajdonosok személye is a felpereshez kapcsolódott.

[133] A felperes az ellene folyó végrehajtási eljárások miatt korlátozva volt a cégvezetésben, a cégalapításban és ebben megbízható módon az I. rendű alperes partnerként együttműködött, céljuk ezzel a végrehajtási eljárás megghiúsítása volt, hogy a felperes ne rendelkezzen végrehajtás alá vonható jövedelemmel és vagyonnal. Mindez pedig igazolja a gazdasági kapcsolat meglétét, hiszen magát az üzleti tevékenységet továbbra is a felperes látta el, míg az I. rendű alperes tevékenysége az ügyvezetési tevékenységre korlátozódott.

[134] Kétségtelen tény, hogy a hétköznapi életvezetés költségeinek megosztására csupán a felperes nyilatkozott, de azt maga az I. rendű alperes sem cáfolta, azzal ellentétes tényelődást nem tett.

[135] Mindezek a körülmények igazolják az élettársi kapcsolat törvényi feltételei meglétét, annak 2007. december 1-jétől történt megvalósulását csupán az I. rendű alperes állította, de tényszerűen nem igazolta, ezért az ítéltábla az elsőfokú bíróság által megállapított időpont megváltoztatására nem látott lehetőséget.

A házassági életközösség időtartama

[136] Az I. rendű alperes a fellebbezésében alaptalanul igényelte, hogy az ítéltábla a bontóperi ítélettel egyezően, 2008. szeptember 10-ében határozza meg a házassági életközösség megszűnésének időpontját.

[137] Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a házasság felbontása 2013. október 9-én történt meg, ezért az akkor hatályban volt, „A polgári perrendtartásról” szóló 1952. évi III. törvény kifejezett rendelkezése hiányában az életközösség megszűnésének az ítélet indokolásában történő megállapítása ítélt dolgot nem eredményezett.

[138] Az elsőfokú bíróság a rendelkezésére állt bizonyítékok helytálló mérlegelésével állapította meg, hogy a házasság felbontásának egyetlen célja a jelen per felperese ellen az HIVATAL által folytatott vagyonosodási vizsgálat eredményeképpen végrehajtás alá vont felperesi vagyon tulajdonjogának visszaszerzése, a meglévő vagyon megtartása volt. Ennek a célnak az elérése érdekében a felperes és az I. rendű alperes tevőlegesen, szándékegységben járt el, a jogi lehetőség ismeretében megállapodásuk szerint a kapcsolat alatt vásárolt/visszavásárolt vagyontárgyak az I. rendű alperes nevére kerültek.

[139] Az I. rendű ezt a szándékot maga sem vitatta a fellebbezésében, mindössze azt állította, hogy a házasságuk felbontásának a felek megromlott kapcsolata is oka volt.

[140] Jóllehet lehettek a felek között problémák, de az életközösségük tényleges megszűnésére semmilyen jel nem utalt, mitöbb a bontóperben megjelölt időpontot követően nemcsak második gyermekük született meg, de még csak nem is észlelték, hogy nyilatkozataik szerint a 2010. november 10-én ZS. utónevű gyermekük is az általuk megjelölt időpontot követően született.

[141] Megállapítható volt a bizonyítási eljárás adatai alapján, hogy a felek között egyetlen napra sem szűnt meg az életközösség, továbbra is egy háztartásban éltek, nevelték gyermeküket/később gyermekeiket, túlnyomórészt pedig a felperes közreműködése biztosította a család átlagtól magasabb színvonalon történő megélhetését.

[142] A házastársak között a vagyonkimentés ismert eszköze a házasság felbontása, egyező nyilatkozatban megjelölve az életközösség megszűnésének egy korábbi időpontját, annak érdekében, hogy a felek a házasság alatt nem az adós nevére vásárolt ingó/ingatlan

vagyonukat is kimentsék az esetleges végrehajtás alól. Ez történt a perbeni esetben is. A felek az I. rendű alperes nevére sorozatosan visszavásárolták a végrehajtás alól kivont vagyontárgyakat, melyek különvagyoni jellegét bontóperi nyilatkozatukkal kívánták biztosítani, minthogy az ingatlan-nyilvántartási bejegyzéstől függetlenül törvényi vélelem folytán a házastársak között közös vagyon keletkezik.

[143] A felek házasságuk felbontásának tényét kifelé, de még csak családtagjaik felé sem vállalták fel, bontóperi nyilatkozatuktól függetlenül továbbra is együtt folytatták életüket. Hamisan nyilatkoztak az utolsó közös lakásuk helyszínéről, a felperes elköltözéséről, miközben egy másik lakásban továbbra is közösen éltek. Családi eseményeken együtt jelentek meg, együtt nyaraltak, melyet számtalan fényképfelvétel igazol és fel sem merült a felperes mint különélő szülő tartásdíj fizetési kötelezettségének teljesítése vagy akár a lakás rezsi költségének elszámolása közöttük.

A házasság felbontása utáni élettársi kapcsolat és annak időtartama

[144] A felek a házasság felbontása után is együtt éltek, együttélésük ténye megdöntésének terhe az elsőfokú bíróság 75. sorszámú végzése szerint a felperest terhelte, amely nem vezetett eredményre.

[145] A felek életében mindössze annyi változás történt, hogy házassági kötelék hiányában, közöttük az élettársi kapcsolat törvényi feltételei megléte volt vizsgálandó.

[146] Az I. rendű alperes nyilatkozataiban utóbb csupán a gazdasági közösség hiányát állította. Az elsőfokú bíróság által széles körben idézett bírói gyakorlatban írt törvényi feltételek azonban e körben is megvalósultak. A felek kapcsolata kétségtelen kívül túlmutatott a napi életvitelben nyújtott segítségen, a közös háztartás vezetésén. Nem csupán a családalapítás és a gyermeknevelés mint gazdasági cél jelent meg a kapcsolatukban. Gazdasági tevékenységüket meghatározó célkitűzésük volt a felperes végrehajtás alá került vagyonának visszavásárlása, a vagyon működtetése és az életközösség alatt szerzett vagyon kivonása a végrehajtás terhe alól. Függetlenül attól azonban, hogy szándékuk kifelé ebben nyilvánult meg, belső jogviszonyukban azt nem lehetett a felperes részéről a közös vagyonszerzésről történő lemondásnak tekinteni, minthogy a lemondás csak kifejezett lehetett volna. Mindezekre tekintettel az ítéltábla az I. rendű alperes fellebbezését nem találta alaposnak az életközösség végső időpontja tekintetében sem.

[147] Rámutat az ítéltábla arra, hogy bár az I. rendű alperes a fellebbezésében akként kérte a közbenső ítélet megváltoztatását, hogy az életközösség megszűnésének időpontját 2008. szeptember 18-ában állapítsa meg és nem kérte az életközösség megszűnésének általa, az elsőfokú eljárásban állított 2019. augusztusi időpontban történő megállapítását, ugyanakkor a fellebbezése indoklásában kitért az elsőfokú bíróság döntésének a kapcsolat időtartamára vonatkozó rendelkezésére.

[148] Az ítéltábla azonban e körben is osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját, amely helyesen tulajdonított jelentőséget az I. rendű alperes hűtlenségének, annak 2019. április 24-i kiderülésének, ami a felperes oldalán az érzelmi közösség megszakadását eredményezte és függetlenül attól, hogy véglegesen csak június hónapban költözött el a felperes az I. rendű

alperestől, illetve attól a tényről, hogy a felek kísérletet tettek az életközösség helyreállítására, a kapcsolatuk megszűnésének időpontja az elsőfokú bíróság által megállapított módon okszerű volt.

[149] Az utólagos bizonyítás körében hivatkozott id. S.B. által tett rendőrségi tanúvallomás sem alkalmas ennek ellenkezője bizonyítására, az a tény ugyanis, hogy a felperes még az együttélés alatt kért kölcsön édesapjától az I. rendű alperes részére, nem cáfolja annak tényét, hogy a kölcsönadás csupán az életközösség megszűnése után történt, nem áll ellentétben azzal sem, hogy annak feltételeként a felek a vagyoni jogi megállapodás aláírását kívánták kikötni. Hangsúlyozza azonban az ítéltábla, hogy ezzel ellentétes időpont megállapítására fellebbezés hiányában egyébként sem lett volna lehetősége.

[150] Észlelte ugyanakkor az ítéltábla, hogy az elsőfokú bíróság azonos időpontban állapította meg az élettársi kapcsolat végét, a házassági életközösség kezdetét, annak végét és az ezt követő élettársi kapcsolat kezdő napját. Tekintettel arra, hogy a házasságkötés és annak felbontása napokban megállapított határidőként értelmezhető, szükségképpen nem állhat fenn ugyanazon a napon házassági életközösség és élettársi kapcsolat, a házassági kötelék ténye az élettársi kapcsolat megállapítását ugyanis kizárja.

[151] Mindezekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság közbenső ítéletének nem fellebbezett részét a Pp. 383. §-ának (2) bekezdése alapján azzal a pontosítással hagyta helyben, hogy az élettársi kapcsolat végső, valamint a házasság felbontását követő élettársi kapcsolat kezdő időpontját módosította.

[152] A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért az I. rendű alperesnek a másodfokú eljárással felmerült saját költsége a Pp. 83. §-ának (5) bekezdése alapján a terhén marad (megfizetett fellebbezési illeték, ügyvédi munkadíj).

[153] Az ellenkérelmet előterjesztett felperes másodfokú eljárással felmerült és az Ükr. 3. §-a (3) és (5) bekezdésének megfelelő ügyvédi munkadíjának felszámított összegét pedig a Pp. 83. §-ának (1) bekezdése alapján az I. rendű alperes köteles viselni.

[154] Az ítéltábla „Az illetékekről” szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. §-a (3) bekezdésének c) pontja mint illetékalap (600 000 forint) figyelembevételével, az Itv. 46. §-ának (1) bekezdésében meghatározott 8% szerint számított, 48 000 forint fellebbezési illeték megtérítésére kötelezte a fellebbezési illetékre kiterjedő költségfeljegyzési jogban részesült I. rendű alperes „A polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről” szóló 30/2017. (XII.27.) IM rendelet – 2023. január 1-jétől, a 26/2022. (XII.6.) IM rendelettel módosított – 3. §-a (2) bekezdésének megfelelően.

[155] Az egyes adótörvények módosításáról” szóló 2022. évi XLV. törvény 70. §-ával megállapított Itv. 78. §-ának (4) bekezdése szerint a fizetendő illeték a határozat jogerőre emelkedésétől számított 60. napon válik esedékessé. Tájékoztatja a bíróság az I. rendű alperest, hogy ha mint fizetésre kötelezett, az illeték megfizetésére történő felhívásnak önként nem tesz eleget a megjelölt határidőben, az illeték behajtására és megfizetésére az Itv. és az adóigazgatási eljárásokra irányadó jogszabályok rendelkezéseit kell alkalmazni.

Debrecen, 2024. május 29.

Dr. Drexlerné dr. Karcub Edit s.k. a tanács elnöke, Szilágyiné dr. Karsai Andrea s.k. előadó
bíró, Dr. Szűcs Lajos s.k. bíró